

ЛУИС ДЕ ГОНГОРА-И-АРГОТЕ РОМАНС

Превод от испански: Александър Муратов, Атанас Далчев, 1978

chitanka.info

Завързан о скамейка тежка
на някаква галера турска
със две ръце върху веслото
и взрени две очи в земята,
един неволник на Драгута^[1]
срещу крайбрежието ниско
изплаква своята жалба хрипла
ведно с веригата, с веслото:
„Море свещено на Испания
със ниски брегове спокойни,
грамаден и прочут театър
на хиляди трагедии морски!
Ти както и преди целуваш
със приливите си пенливи
стените каменни и яки
на моята родина горда.
Отново донеси ми вести
от моята съпруга мила
и ми кажи дали са верни
ония сълзи и въздишки,
които пълнят ѝ писмата;
ако наистина оплаква
тя моя плен на твоя пясък,
сълзите ѝ Морето южно
със бистър бисер ще напълнят.
Ти отговор, море свещено,
на моите питання дай ми;
а можеш ти, ако е вярно,
че имали език водите;
но тъй като не ми отвърщаш,
тя несъмнено е умряла.
А трябваше да не умира,
докле съм жив, далеч от къщи;
та аз живях години дълги
без свобода, без дом, без нея,

*осъден да въртя веслото:
не, мъки не убиват никой.“
Но шест платна с внезапен трясък
се над неволника издуха,
надзорникът му заповяда
веслото силно да налегне.*

[1] *Драгута* — турски корсар, умрял през 1565 г. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.